

MỘT CỬ NHÂN AUPAIR

- Nguyễn Thị Thanh Diễm -

Sau khi tốt nghiệp Đại học, tôi tìm kiếm sự tự do bằng cách lên máy bay sang Đức. 8 giờ đồng hồ ngồi tàu từ Frankfurt am Main lên miền Bắc Đức với khuôn mặt ngơ ngác, trẻ thơ, và tâm trí lấp đầy những viễn cảnh lấp lánh không thể tươi sáng hơn. Có nên uống nước cam không nhỉ, cũng không thấy đói cho lắm, lẽ ai đó quan sát trong lúc tôi ăn thì sao, ăn uống đối với tôi luôn là một nghi thức thiêng liêng cần được diễn ra nhanh, gọn, lẹ trong một bầu không khí thoải mái. Sao tôi vẫn có cảm giác mình đang ở Việt Nam, cảnh vật bao la bát ngát bên ngoài có vẻ hơi đìu hiu giống con đường lên Địa đạo Củ Chi đến lạ.

Bà Mẹ nuôi người Đức và đưa con vẫy tay chào tôi với lá cờ Việt Nam nho nhỏ phất phới trong tay. Con bé im lặng quan sát tôi, tỏ vẻ xa cách. Con đường mùa thu với hai hàng cây cao vút bên vệ đường và những tán lá lấp lánh ánh nắng.

Là cây gì thế Bà?

Tao cũng không biết nữa. Bà mỉm cười trả lời hiền từ.

Trước mắt tôi hiện ra một toà nhà cổ kính ba tầng, gạch nung màu nâu đỏ.

Thế chị có biết ở đây có tất cả bao nhiêu cửa sổ không?

Tôi bối rối. Chị không biết nữa, chắc là rất nhiều. Tôi bẽn lẽn mỉm cười.

Tôi đang quan sát căn phòng mới của mình thì một thiếu niên bước vào và chìa tay cho tôi. Tôi là Carl, rất vui vì làm quen với chị.

Một con người đẹp đến nhường ấy. Cậu có đôi mắt to như thu cả vùng biển Baltic vào đấy, cậu mỉm cười nhân hậu như Bà Mẹ. Tôi đã thấy động lực để tồn tại ở đây rồi.

Một lát sau, trong khi tôi đang lom khom dọn hành lí trong phòng thì con bé. chạy ùa vào. Chị xong chưa, chuẩn bị lên ăn tối.

Ừ, sắp xong rồi, em lên trước đi.

Nước uống có ga làm tôi muốn phun ra tại chỗ, tôi lăm lét nhìn họ, còn họ cũng điềm nhiên nhìn tôi cứ như thể việc uống nước tinh khiết có ga là việc bình thường nhất trên đời. Dưới ánh đèn vàng tỏa nhẹ cậu ấy nằm dài trên ghế sofa nhìn tôi gấp những con hạc giấy dành cho cô em gái.

Em có muốn thử không?

Không, phức tạp quá. Cậu vừa mỉm cười vừa lắc đầu nhiệt tình.

Hôm sau tôi lên nhà dọn dẹp và chơi với con bé. Nó gạt tay tôi sang một bên khi tôi chạm vào tay nó.

Tôi không thích chị. Nó nói với Carl.

Tại sao? Carl hỏi.

Nó im lặng.

Vài phút sau tôi không nhìn thấy nó nữa. Con bé đâu rồi? Carl hỏi tôi.

Tao không biết.

Trời đất. Carl thảng thốt. Cậu chạy xộc thẳng xuống cầu thang, không có, cậu chạy khắp nhà, rồi cuộc nhìn thấy nó đang ngồi đọc sách trong một góc bí mật.

Tôi cảm thấy nước mắt của mình đang lăn dài trên má, một sự chấn động nhẹ trong một căn nhà xa lạ, trên một đất nước xa lạ, với những con người vừa lạ vừa quen.

Chiều mùa thu dịu dàng đến thế, tôi cười con xe đạp đến là cao đi đón con bé ở nhà trẻ. Nó ra sức lao vào tôi đấm đá, tôi nhăn mày bất lực. Kinh nghiệm của tôi với trẻ con ở quê hương thế nào nhỉ, hình như trẻ con ở quê tôi đúng là trẻ con thật. Còn ở đây trẻ con là những cá nhân thật sự có sức lý luận và phản kháng.

Một buổi tối họ Ba Mẹ nó vắng nhà, như thông thường Carl ở trong phòng. Tôi và nó nhảy đùng đùng trên sofa và chơi các trò chơi yêu thích của nó.

Đã có những lúc nó ôm chầm lấy tôi và bảo tôi phải ở bên cạnh của nó mãi, chúng tôi còn hẹn nhau mùa hè sẽ đi ăn thật nhiều kem.

Mày chỉ làm 4 tiếng một ngày thôi, mày có nhiều thời gian hơn tất cả người Đức còn lại. Ông Bố nuôi nghiêm khắc măng tôi. Tôi đã lữ dẫn con bé vào siêu thị mua một vài đồ ngọt cho chuyển đi Berlin. Tôi cũng chưa từng thấy Bà Mẹ nuôi của tôi trở nên giận dữ đến thế.

Mày có thể đem tất cả đồ ngọt này về phòng. Bà nói nhanh.

Tôi không thể kiềm được những giọt nước mắt của mình, tại sao chuyện đó lại trở nên nghiêm trọng với họ như vậy.

Tôi nghĩ đến Carl, nghĩ đến nụ cười dịu dàng và đôi mắt đẹp của cậu ấy. Mái tóc vàng nâu và cái đầu xinh đẹp luôn níu kéo ánh nhìn của tôi. Họ là một gia đình tốt, trẻ con chung qui cũng chỉ là trẻ con. Chỉ có bản thân tôi là không phù hợp để ở lại. Nước mắt và sự thốn thức của tôi tăng dần đều với nhịp chuyển bánh của đoàn tàu, đưa tôi đến một nơi xa lạ khác, với những con người mới đang chờ đón tôi.